

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

02 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecători – Liliana Catan și Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 18 februarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2014, declarate de către partea vătămată Capbatut Maria și inculpatul,

Capbatut Serghei Andrei, născut la 16 aprilie 1967, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. I. Creangă 66, ap. 63.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 15.07.2013-18.02.2014
2. în instanța de apel: 28.02.2014-19.03.2014
3. în instanța de recurs: 27.05.2014 - 02.07.2014

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 18 februarie 2014, Capbatut Serghei Andrei, a fost condamnat în baza art. 155 Cod penal, la 1 an 6 luni închisoare.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, la pedeapsa stabilită a fost adăugat parțial partea neexecutată a pedepsei stabilite prin încheierea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 03 octombrie 2013, prin care pedeapsa neexecutată stabilită prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 23 mai 2013, de 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, au fost înlocuite cu pedeapsa – închisoare pe un termen de 3 luni 10 zile, stabilindu-i definitiv lui Capbatut S.A., pedeapsă 1 an 6 luni și 1 zi închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit, că Capbatut S.A., în luna februarie 2013, aflîndu-se la domiciliu, situat pe str. Creangă 66, ap. 63, mun. Chișinău, în urma unui conflict iscat cu mama sa, Capbatut Maria, i-a pus cuțitul la gît și a amenințat-o cu omor, existînd pericolul realizării acestei amenințări.

Tot el, la 03.06.2013 în jurul orei 07.30, aflîndu-se la domiciliu, situat pe str. Creangă 66, ap.63, mun. Chișinău, în urma unui conflict apărut cu mama sa,

Capbatut M., a apucat-o cu mâinele de gât și a amenințat-o că o va omorî, existînd pericolul real al acestei amenințări.

Acțiunile lui Capbatut S.A., au fost încadrate în baza art. 155 Cod penal, *amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul, Iorga Emil, în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea apelului a invocat că nu au fost administrate careva probe ce ar demonstra vina inculpatului. De asemenea instanța de judecată urma să aprecieze critic declarațiile părții vătămate, care de fapt este proba de bază ce a fost pusă la motivarea sentinței de condamnare. Declarațiile părții vătămate au fost combătute de către inculpat, care a menționat că a avut unele conflicte cu Capbatut M., s-a întîmplat să-i aplice careva lovituri, dar niciodată nu a amenințat-o cu moartea, nu a săvîrșit careva acțiuni concrete ce ar putea determina victima să creadă realizarea eventuală a acestora. Mai mult ca atît, partea vătămată a relatat instanței de judecată că nu are careva pretenții de ordin material sau moral față de inculpat, fapt care denotă o poziție duplicitară a acesteia, pe de o parte solicită aplicarea unei pedepse, iar pe de altă parte nu are careva pretenții față de inculpat. La fel și martorul, Guțu V., a menționat că nu a văzut și nici nu a auzit niciodată ca inculpatul să amenințe cu omorul partea vătămată. Martorul și-a format pur și simplu o atitudine negativă față de inculpat, deoarece acesta de multe ori era în stare de ebrietate și deseori făcea gălăgie noaptea în domiciliul său, fapt care este o sursă de deranj pentru aceasta.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2014, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că instanța de fond corect și legal a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 155 Cod penal, axîndu-se pe declarațiile părții vătămate, Capbatut M., martorului Guțu V., precum și pe un cumul de probe cum ar fi: raportul de expertiză medico-legală nr. 803 din 21.02.2013; raportul de expertiză medico-legală nr. 5523 din 24.10.2011; raportul de expertiză medico-legală nr. 4189 din 17.08.2010; raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 204 a 2013 din 29.03.2013; procesul-verbal cu privire la contravenție din 22.01.2013 în privința lui Capbatut S.A.

Instanța de apel a considerat neprobate și declarative declarațiile inculpatului, precum că acesta ar fi lovit-o, însă nu ar fi amenințat-o cu omorul, din considerentul că partea vătămată, chiar și în ședința instanței de apel a declarat că asemenea situații ca și acestea, s-au petrecut deseori. Din declarațiile martorului Guțu V., la fel, reiese că partea vătămată venea deseori la dînsa și se plîngea pe faptul că fiul ei Capbatut S. o amenință cu moartea.

Careva temeiuri de fapt pentru a pune la îndoială declarațiile părții vătămate și ale martorului, Guțu V., instanța de apel nu a stabilit, deoarece aceste probe sînt

consecvente și coroborează între ele, fiind depuse sub jurîmînt, explicîndu-li-se consecințele declarațiilor false.

În opinia instanței de apel, nu este întemeiat nici motivul invocat de apelant precum că rapoartele de expertiză medico-legală, nu au relevanță la cazul dat, iar raportul de expertiză medico-legală nr. 803 din 21.02.2013, se referă la contravenția din 22.01.2013, pentru care Capbătut S. a fost sancționat în baza art. 78 alin. (2) Cod contravențional, deoarece aceste rapoarte de expertiză denotă acțiunile permanente ale inculpatului, privind cauzarea de vătămări corporale părții vătămate. Fapt, ce denotă atitudinea și comportamentul agresiv al inculpatului, precum și posibilitatea acestuia de a amenința partea vătămată cu moartea, acțiune, care a și fost realizată.

Astfel, instanța de apel a considerat argumentele și motivele invocate de către apelant cu privire la nevinovăția inculpatului, ca ne avînd suport probator.

Referitor la pedeapsă, instanța de apel a reținut că prima instanță a ținut cont de prevederile art. 61 Cod penal, de personalitatea inculpatului, care anterior a fost condamnat, lipsa circumstanțelor atenuante, de categoria infracțiunii săvîrșite. Astfel, pedeapsa stabilită este rațională și va avea un impact pozitiv asupra conștientizării de către inculpat a pericolului social al acțiunilor comise, fără a crea careva suferințe fizice și psihice acestuia.

6. Hotărîrile judecătorești sînt atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1 Inculpat, prin care solicită casarea acestora și pronunțarea unei noi hotărîri prin care să-i fie stabilită pedeapsă, cu aplicarea art. 90 Cod penal. În motivarea recursului invocă că a recunoscut vina, și-a cerut scuze de la mama sa în ședință de judecată, care l-a iertat și el pe viitor se va corija.

6.2 Partea vătămată, Capbatut Maria, prin care solicită casarea acestora și pronunțarea unei noi hotărîri prin care să-i fie stabilită inculpatului pedeapsă mai blîndă, cu aplicarea art. 90 Cod penal, invocînd că fiul său după ședința instanței de apel de nenumărate ori și-a cerut scuze de la ea, l-a iertat, i-a promis că se va corija și angaja la serviciu, pentru a o ajuta.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, solicitînd respingerea acestora deoarece nu se conformează prevederilor art. 427 Cod de procedură penală. Mai indică că la stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 76 Cod penal.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Reieșind din prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel doar în prezența temeiurilor menționate în dispoziția normei vizate.

Totodată, Colegiul penal menționează, că autorii recursurilor nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va expune asupra acestor aspecte.

Deși, în recursurile sale nu au indicat temeiurile pentru recurs, însă din conținutul acestora, rezultă că recurenții își exprimă dezacordul cu pedeapsa stabilită, solicitând aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei, conform art. 90 Cod penal, astfel Colegiul întrevede temeiul pentru recurs stipulat de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

La cele invocate de recurenți, instanța de recurs remarcă, că potrivit art. 61, 75 Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia. Pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a inculpatului, și are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea vinovatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și altor persoane.

Așa dar, Colegiul reține, că în cauza dată inculpatul a fost condamnat în baza art. 155 Cod penal, infracțiune care conform art. 16 alin. (3) Cod penal se clasifică ca infracțiune mai puțin gravă.

Din textul hotărârilor atacate se atestă că circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite, inculpatul anterior a fost condamnat și sancționat contravențional. Suplimentar, instanța de recurs evidențiază că potrivit explicației inspectorului de sector, Danuța E. (f.d. 44), inculpatul se caracterizează negativ, consumă abuziv băuturi alcoolice, nu este angajat în câmpul muncii, sistematic făcea scandaluri în familie și se purta cu el săptămânal discuții cu caracter profilactic.

În asemenea împrejurări, cu toate că infracțiunea săvârșită de inculpat este una mai puțin gravă, Colegiul consideră corecte concluziile instanței de fond și apel, referitor la corectarea și reeducarea inculpatului, ca fiind posibilă doar prin izolarea lui de societate, stabilindu-i pedeapsă cu închisoare, deoarece rezultă că acesta nu conștientizează caracterul social periculos al acțiunilor sale, considerându-le firești într-o societate. Mai mult ca atât, fapta prejudiciabilă săvârșită de inculpat a fost îndreptată asupra mamei sale, care este și o persoană în etate.

Astfel, în opinia instanței de recurs, conglomeratul circumstanțelor sus menționate, permite întemeiat instanțelor de judecată de a nu aplica în privința inculpatului condamnarea cu suspendarea condiționată a pedepsei, conform art. 90 Cod penal, dat fiind faptul că pedeapsa penală nu-și va atinge scopul propus, iar

inculpatului, care anterior a fost condamnat la pedeapsă neprivativă de liberate și i s-a acordat deja șansa pentru corectare și reeducare, însă concluzii de rigoare nu și-a făcut.

Referitor la argumentul recurenților, precum că inculpatul și-a cerut scuze de la partea vătămată, care l-a iertat și s-au împăcat, Colegiul notează că în prezenta speță nu are relevanță pentru a interveni în hotărârile judecătorești atacate. Deși, intervenirea împăcării părților este prevăzut, ca temei pentru recurs, în pct. 11) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, acesta poate fi invocat doar în cazul când a fost obiect de discuție în instanța de apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel, stipulări reglementate de alin. (2) al aceleiași norme, însă chiar din textul recursului declarat de partea vătămată, se menționează că s-au împăcat cu inculpatul, abia după pronunțarea deciziei instanței de apel.

Prin urmare instanța de recurs consideră că, temeiul pentru recurs semnalat de recurenți nu și-a găsit confirmarea în cauza dată, iar pedeapsa a fost stabilită inculpatului în așa fel ca acesta, să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare și care răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal, conchide asupra inadmisibilității recursurilor ordinare declarate de către inculpat și partea vătămată, ca fiind vădit neîntemeiate.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 18 februarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2014, declarate de către partea vătămată Capbatut Maria și inculpatul **Capbatut Serghei Andrei**, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu